

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2014/15, 27. julij 2015, številka 5, letnik IV

Regijsko tekmovanje pevskih zborov: Zlate pevke

Knjižna predloga – Bela Masajka in Miriam ima anoreksijo

Šestošolci v poletni šoli v naravi v Ankaranu

Energetska obnova matične šole – Sončna lepota

Končni izlet: Obisk enega od draguljev Slovenije

Valeta 2015

Obletnica lanske valete

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2014/15, 27. julij 2015, številka 5, letnik IV

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Nataša Grešak, Saška Maček, Larisa Vodišek, Nina Zupanc, Rina Medjić, Lara Obrez, Jakob Pirš, Tinkara Kramer, Alen Zajtl, Kristina Centrih, Simona Kristanšek

Naslovnica: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

REGIJSKO TEKMOVANJE PEVSKIH ZBOROV

Zlate pevke

V petek, 22. maja, smo se pevke mladinskega pevskega zbora OŠ Laško udeležile regijskega tekmovanja pevskega zbora z naslovom Od Celja do Koroške. Tekmovanje je bilo v II. osnovni šoli v Slovenj Gradcu. Kljub deževnemu in turobnemu dnevu smo popoldne avtobusno postajo zapustile z energijo, veseljem in seveda z opetimi glasovi.

Po približno uri in pol vožnje, ki nikakor ni bila dolgočasna, smo prispele v Slovenj Gradec, kjer je le še bolj ulivalo. Dodelili so nam učilnico kemije, kjer smo se nastanile in odložile stvari. Na naše presenečenje so bile učilnice videti veliko bolj neprijazne, turobne in stare kot v naši šoli. No, morda je takšno mišljenje povzročilo le dolgočasno vreme.

Ob 18. uri se je začelo tekmovanje. Predstavili so se zelo različni pevski zbori, nekateri so bili zelo številni, tudi s fantovsko prisotnostjo, medtem ko

so nekateri poskrbeli tudi za koreografijo. Zato smo se, ko je prišel naš čas, s Tejo Ulaga na klavirju in z zborovodkinjo Matejo Škorja le še bolj potrudile. Zapele smo tri pesmi: V maju, San se šetao in Svetloba. Slednjo je napisal Damjan Močnik, ki je bil tudi med člani žirije.

Nato je sledilo čakanje na rezultate, ki ni bilo zelo dolgo. Očitno žirija ni imela pretirano težkega dela. Za konec dneva smo namreč izvedele, da smo osvojile zlato priznanje.

Nataša Grešak

Pojemo od Celja do Koroške

Pevke MPZ Trubadurji smo se odpravile na regijsko tekmovanje pevskega zbora v Slovenj Gradec.

Po prihodu smo imele krajšo pevsko vajo. Nato smo pridno čakale na nastop. Na odru smo pokazale, kaj znamo, in dale od sebe najboljše. Po nastopu sta nas čakala pozno kosilo in pričakovanje rezultatov. Vse smo bile na trnih, saj smo si želele dobro uvrstitev. Ob razglasitvi smo izvedele, da smo osvojile zlato priznanje. Bile

smo ponosne in vesele, saj je bil s tem naš trud poplačan. Seveda tega ne bi dosegle brez naše čudovite in neutrudljive mentorice Mateje Škorja, ki je ves čas verjela v nas in nas spodbujala. Pevke se ji zahvaljujemo, saj vemo, koliko truda je vložila v naše znanje in naš nastop.

Saška Maček

ZBOROVSKI BUM

Predsednik države užival v našem petju

Kako bi bilo slišati sedem tisoč mladih glasov peti naenkrat same znane slovenske pesmi? Čudovito, mar ne? In to se je tudi res zgodilo. Po dveh letih je bil spet težko pričakovani Zborovski Bum, največja prireditev mladinskih pevskih zborov Slovenije. V Maribor, v sloveči Ljudski vrt, smo 2. junija prispeli pevci – no, večinoma pevke – iz šolskih pevskih zborov celotne Slovenije. In sicer z enim skupnim ciljem: da bi skupaj zapeli pesmi pred obiskovalci in začutili pevsko, plesno, skratka umetniško energijo, ki nas povezuje.

Ob prihodu smo se zgrozile zaradi vročine, dodelili so nam namreč mesto na tribunah, kjer je sonce najbolj žgalo. A na srečo to ni trajalo dolgo. Sonce se je začelo pomikati proti severu in zajela nas je senca. Prvo dejanje je bila generalka, med katero se je večina pevk hladila s pahljačami iz listov, na katerih so bila besedila pesmi. Tako je bila generalka malo bolj znosna. Vadil je tudi povezovalc programa, književnik Tone Partljič. Malo smo imeli tudi telovadbe, počepov namreč. Ves čas smo vstajali, sedali in spet vstajali.

Ob pol enih je bil predviden začetek, a smo začeli malo kasneje. Prvi je na prizorišče ob bučnem aplavzu prišel glavni pokrovitelj prireditve, predsednik države Borut Pahor. Na enostaven način je povedal nekaj besed, želj in med drugim omenil, da če bi vsi državljani Slovenije tako stopili skupaj, kot smo mi, bi bile lahko uresničene vse naše sanje.

Po nekaj že odpetih pesmih so sledila presenečenja. Najprej sta prišla na oder Filip Flisar, Mariborčan in svetovni prvak v smučarskem krosu, in nogometaš NK Maribor Marcos Tavares. Družbo jima je delal tudi alpski

smučar Klemen Kosi. Povedali so nekaj o svojih izkušnjah in kako je, ko na tekmah ne gre vedno vse po načrtih. Brazilski nogometaš, ki navdušuje slovenske navijače, pohvalno zna zelo dobro govoriti slovensko.

Za piko na i je nedvomno poskrbela vsemogočna Tina Maze. S svojim ognjevitim prihodom je popolnoma »zdivjala« množico pevk, pevcev, gledalcev in tudi predsednika države, ki je njen zvest navijač. Na pobudo naše najboljše športnice smo zapeli Kekčevo pesem. Zaradi opevane pozitivnosti, veselja in mladosti smo to pesem skupaj z našo Tino z veseljem odpeli. Izdala je, da se bo po tem dogodku takoj vrnila med knjige, zdaj se namreč pridno mudi na pedagoški fakulteti v Mariboru.

Prireditev se je bližala koncu. Ob pesmih Dan ljubezni in Ne čakaj na maj smo predsednika države ujeli, kako je užival med našim petjem.

Na Teharjah smo se s svojimi spremljevalci, tudi z ravnateljem, ustavili v Piceriji Picikato in se zaslužno okrepčali. Dan se je uspešno končal z mislijo, da bi se Zborovski Bum nadaljeval in navduševal še leta in leta.

Nataša Grešak

Za nagrado na kopališče

Za uspešne pevske nastope v Thermani Laško v celem šolskem letu smo si pevke MPZ Laško prislužile tudi triurno kopanje v Thermani. Na vroč dan, 3. junija, smo se kopanja zelo razveselile. Seveda nismo mogle mimo pesmi Dan ljubezni, ki je »odmevala« po kopališču. Dan je bil prijeten in tako smo skupaj končale letošnjo aktivno sodelovanje in petje v pevskem zboru.

Nataša Grešak

ZBOROVSKI BUM

Kdor poje, zlo ne misli

Pomlad

Sonce pomladno je zasijalo,
vse naše skrbi je odgnalo.
Ptiček je priletel
in vesele pesmi pel.

Sonce je zimo odgnalo
in pomlad nam pripeljalo.
Sonce spet bo toplo grelo
in vse bo oživel.

Alen Zajtl

Lepa je pomlad

Sonce pomladno je zasijalo,
v zraku veselje je zabingljalo.

V gozdu že kronice cveto,
spomladi vse je lepo.

Ptički na veji sedijo
in se veselijo.

Trobentica že cveti
in metuljček po zraku leti.

Kristina Centrih

Pomlad

Ptički so se igrali
in zaplesali.

Kronice so plesale
in soncu mahljale.

Rožice so zacvetele
in v soncu dozorele.
Prileteli so metuljčki,
ki so lepi kot kraguljčki.

Živali so se prebudile
in rožice vse zbudile.

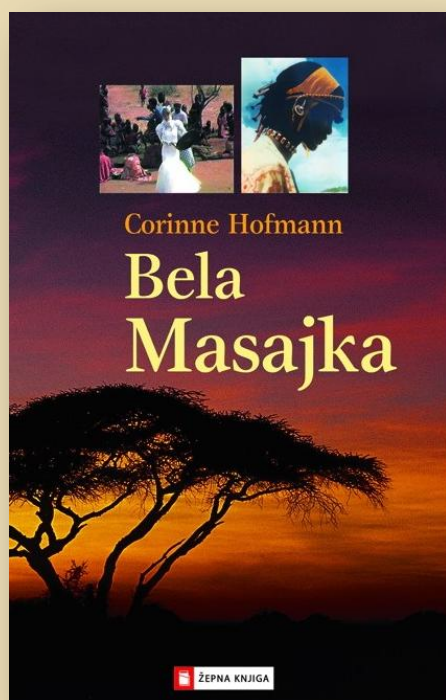
Bela roža je vstala
in v soncu zasijala.

Simona Kristanšek

KNJIŽNA PREDLOGA

Corinne Hofmann: Bela Masajka

To je resnična zgodba Corinne Hofmann, ki je v Keniji štiri leta pisala dnevnik. Pri sedemindvajsetih je s fantom obiskala Kenijo in na trajektu uzrla masajskega bojvnika Lketingo. V trenutku se je zaljubila vanj in se takoj odpovedala vsemu, kar je imela: fantu, uspešni karieri v Švici in domačim. Odločila se je zaživeti v popolnoma drugačnem svetu, ki ne pozna solate ali krompirčka, kjer se odrasli že poročeni moški ponovno poročajo s 13-letnicami in kjer včasih koze veljajo celo več kot ženska, ki rojeva.

Z Lketingo je prvo leto živela v t. i. »manjati«, meter veliki hišici iz slame in blata. Za svojo ljubezen se je bila na začetku pripravljena odreči vsemu. Zgodba opisuje posamezne dneve, kako jih je preživljala, kako

sta se poročila in odprla prvo trgovino v vasi ... A seveda ji ni bilo z rožicami postlano, večkrat je dobila hudo malarijo in garje. Kasneje je Corinne

rodila svetlo rjavo hčer Napiari. Najprej je vladala družinska sreča, potem je Lketinga vedno bolj verjel, da hči ni njegova, kar seveda ni bilo res. Ob vsakem Corinninem nasmehu ali stiku z drugim moškim je Lketinga postal čisto drugačen, jezen in nesramen ... V Afriki vlada popolnoma drugačno mišljenje, tudi običaji glede enakovrednosti žensk niso enaki kot naši.

Nezaupanje in prevelike družbene razlike ju po štirih letih prilagajanj, odrekanj, a tudi lepih trenutkov žal pripeljejo do nesrečnega konca.

Corinne je v knjigo dodala še originalne fotografije od Lketinge in njegove družine. S svojo hčerko danes spet živi v Švici, a še vedno podpra Lketingo in njegovo družino.

Nataša Grešak

Marliese Arnold: Miriam ima anoreksijo

Nekega dne so v šoli pri športni vzgoji morala dekleta delati na bradlji. Osmošolki Miriam ni šlo dobro od rok. Tanja jo je začela zbadati zaradi neuspešnega dela. Za to se je počutila debelo in kar ni morala verjeti, da hodi v osmi razred ter tehta 58 kilogramov. Odločila se je, da bo začela hujšati oziroma stradati. Tisti dan se je športna vzgoja zanjo v trenutku končala. Učiteljico je prosila, če lahko sede. Sedla je k Silke, ki nikoli ni telovadila.

Ko je Miriam prišla domov, je bila za kosilo njena najljubša jed. Mama in babica sta jo silili, naj poje obrok, a Miriam se je trmasto upirala. Miriam namreč ni hotela izgledati tako »okroglo« kot njena mama in babica.

Bližala se je ekskurzija v London. Do takrat je hotela shujšati osem kilogramov, da bi se Bobbyju zdela simpatična. Pridno je začela tekati po parku in kolesariti v šolo ter nazaj. Večkrat je z njo v park odšel Timothy. A nekoč je bil ves zasopihan in je komaj hodil. Babica ga je takoj odpeljala k veterinarju in povedal je, da ima raka. Novica je vse zelo šokirala.

Miriam je do ekskurzije shujšala že za devet kilogramov, a se je še vedno počutila debelo. Zadala si je cilj – petinštirideset kilogramov. Napočil je dan odhoda. Med dolgo vožnjo v London je omedlela. Bobby jo je prestregel, da ni padla. Ko se je prebudila v njegovem objemu, je bila najsrečnejša. Ko so prispeli v London, je bila polna energije, saj že nekaj časa ni tekla. A to je nujno potrebovala. Ker so imeli ves čas natrpan urnik, časa za tek in telovadbo ni bilo. Zato je bila vesela, da je imela sobo v tretjem nadstropju, da se je lahko vsaj sprehajala po stopnicah.

Nekega večera so Miriam, Iris in Michelle prišle na pogovor o Silke. Na ekskurziji je namreč ni bilo. Michelle je slišala, da naj bi imela raka.

V Londonu se je Miriam hotela posvečati Bobbyju in biti v njegovi bližini. A ko je izvedela, da se bo poročil, se ga je izogibala. Miriam se je že veselila odhoda domov, saj v Londonu že cel teden ni tekla. Strah jo je bilo tudi, da se je zredila. Pri tem je zelo pretiravala. Na avtobusno postajo sta ponjo prišla mama in oče. Bilo ji je zelo čudno, da je očka prišel zraven. Miriam je mislila, kako je bo mama vesela, a ji je prihod pokvarila z neumestnim stavkom – kako je v enem tednu shujšala. Na poti domov sta bila mama in oče bila zelo slabe volje. Povedala sta ji, da je Timothy umrl. Bila je šokirana.

Ko so prišli domov, jih je na mizi čakala večerja, še prej pa je Miriam stekla na tehtnico, ki je pokazala triinštirideset kilogramov. Začeli so jo klicati k mizi, a Miriam ni hotela večerjati. Končno so jo pripravili do tega, da je pojedla pol žemlje. Ko je začela jesti, se ni mogla ustaviti. Pojedla je ves paradižnik, žemljo in šunko. Bila je sita. Ko je začela razmišljati, koliko kalorij je zaužila, jo je bila groza. Stekla je na tehtnico, ki je pokazala petinštirideset kilogramov. Hrano je morala spraviti iz sebe, zato jo je prisilno izbruhala.

Naslednji dan je bila zelo šibka, a je vseeno odšla teč. Ko je prišla domov, je zazvonil telefon. Klicala je Michelle in povedala, da je bila Silke operirana, saj je imela raka na trebušni slinavki. Vprašala je, če bi jo šli obiskat. Naslednji dan sta se odpravili v bolnišnico na oddelek za intenzivno nego. V sobo so spuščali samo sorodnike, zato sta bili Miriam in Michelle žalostni. Čez nekaj dni je bila v časopisu osmrtnica za štirinajstletno Silke.

Miriam je bruhnila v jok. Z Michelle sta se odločili, da bosta šli na pogreb. Tam je Miriam spet omedlela, a tokrat ne za kratek čas.

Ko se je prebudila, ni pred očmi videla ničesar, samo črnino. Slišala je samo dva moška, ki sta govorila, da je v kritičnem stanju. Lasje so ji že odpadali. Ni se mogla premakniti in nič ni mogla povedati. Slišala je tudi, da ima anoreksijo. Kar ni mogla verjeti.

Tehtala je namreč devetintrideset kilogramov. Na poti v bolnišnico jo je bilo zelo strah. V ušesih ji je donelo. Spet se je onesvestila. Z nadsvetlobno hitrostjo je drvela v črno luknjo, noter in spet ven, v daljavi pa je videla zvezde ...

Knjiga je zelo poučna. Pisateljica je po mojem mnenju hotela povedati, da je naše življenje predragoceno in ga moramo paziti.

Larisa Vodišek

KNJIŽNICA PŠ DEBRO

Klepetava želva v vrtcu v Debru

Šolsko leto 2014/15 se je izteklo. 14. maja 2015 je bilo še zadnje srečanje šolske knjižničarke z otroki in vzgojiteljicami iz debrskega vrtca v okviru projekta Pravljičice za vedno.

Pravljična urica s Klepetavo želvo je bila v avli vrtca. Najprej smo klepetali o tem, kakšne so želve, kje živijo ... Nato so otroci prisluhnili pravljici Polonce Kovač o posebni, klepetavi želvi. Sledil je pogovor o slišan pravljici. Ob koncu druženja je vsak otrok dobil pobarvanko z motivom želve. Zaželeli smo si prijetne počitnice in si obljubili, da se bomo ponovno videli septembra.

Lidija Toplišek

Prijatelj

Prijatelj ti vedno zaupa
in ti nikoli prevročega čaja ne skuha.

Prijatelju je mar,
tudi če opečeš se na žar.

Prijatelj ti nikoli ne laže
in ti marmelado na kruh namaže.

Prijatelj te zabava,
tudi če neznansko boli te glava.

Prijatelj ti vedno vse posodi,
tudi če mora sedeti na posodi.

Na prijatelja se lahko zanesesh
in mu v šolo malico prineseš.

Prijatelj ni nikoli negotov
in ti pove, da imaš na nosu mozolj.

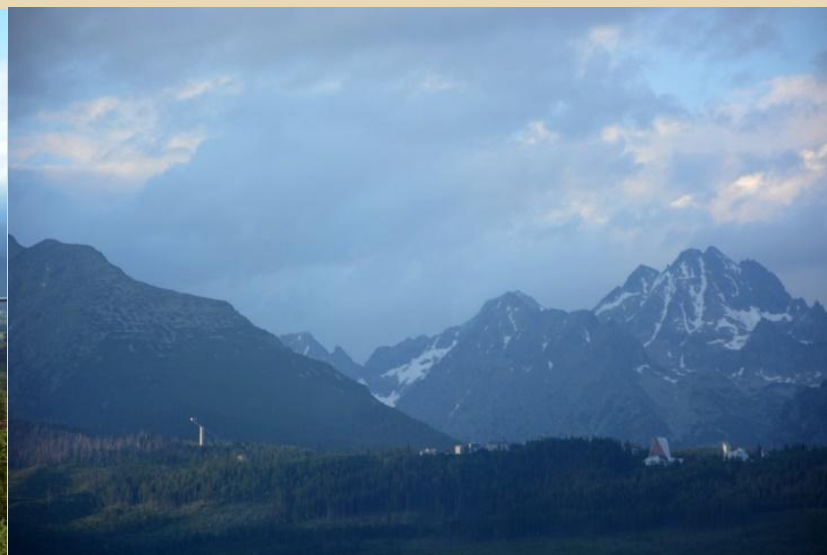
Prijatelj nikoli ne zna omahovati,
če srbijo te podplati.

Prijatelj se ne ozira na tvoje napake,
tudi če imaš na nogah dlake.

In nazadnje pravi prijatelj je tisti škrat,
ki se s teboj želi igrat', bedarije klepetat'
in na stara leta vstat'.

SPOZNAVAMO EVROPO

Slovaška – 4. del

Slovaška je zelo podobna Sloveniji, tamkajšnje Tatre so le malo nižje od naših Alp.

Živinoreja je na prvem mestu. Morda imajo tudi svojega Kekca. Nešteto slapov še polepša pokrajino.

Nad mesti in trgi kraljujejo gradovi.

Turizem je na vsakem koraku, saj imajo veliko lepot.

Foto: Andrej Gobec

POLETNA ŠOLA V NARAVI

Kdo je ulovil največjega raka?

Zbrali smo se pred MŠ Debno. Bilo nas je približno sedemdeset. Prišla sta dva avtobusa. Čakali so nas tudi učitelji spremljevalci.

Odšli smo približno ob osmih. Vožnja se ni in ni končala, dokler se nismo vstavili na počivališču. Tam smo bili petnajst minut. Potem smo se odpeljali naprej. Prišli smo v Ankaran, kjer smo morali počakati, da smo dobili ključe. Odšli smo v sobe in se pripravili za kosilo. Imeli smo kosilo, počitek in plavanje ter učne ure na kopnem v skupinah.

Tam smo izdelovali posebne krogce za na vrata. Imeli smo le še večerjo, sprehod in napoved za naslednje jutro. Odšli smo spat in zjutraj smo se zbudili petnajst do sedmih. Na vrsti sta bila jutranja telovadba in zajtrk. Odšli smo plavat in lovit obvodne živali. Vsi smo lovili samo rake, ker smo hoteli tekmovati, kdo bo našel oziroma ulovil največjega oziroma kdo jih bo našel ali ulovil največ.

Med počitkom so nas združili, da smo začeli vaditi za nastop. Po večerji smo odšli na igrišče, kjer smo se lahko igrali. Naslednje jutro po zajtrku smo odšli v Piran. Vrnili smo se do kosila. Pri plavanju so skupine, ki so končale prej lahko odšle plavat v morje. Na kopnem smo delali ladjice. Dekleta smo tekmovala, katera bo naredila najlepši splav, medtem ko so se dečki trudili za najhitrejšega.

Po večerji smo se spet lahko igrali, tokrat na travi. Naslednji dan smo vse skupine plavale v morju. Po večerji smo imeli nastope in opazovanje nebesnih teles. Učitelji so nas pozno zvečer odpeljali na sladoled. V petek po zajtrku smo odšli nazaj v Laško.

Tinkara Kramer, foto Andrej Gobec

ENERGETSKA OBNOVA ŠOLE

Sončna lepotica

Moteč ropot, razbijanje, prah, vrtanje, tresenje, delavci ... Vse to je v šolskem letu 2014/15 popestrilo pouk v matični šoli Laško.

Lahko rečemo, da je to šolsko leto zaznamovala energetska prenova šole. Prenavljali so tudi fasado. In to zelo uspešno. Zdaj je naša šola sončne rumene barve, ki poskuša oddajati pozitivno energijo. Projekt prenove šole je zahteval veliko prilagoditev, prepoved uporabe igrišča, nekoliko omejeno gibanje v šoli, selitve iz učilnic ... Vse to so bili včasih razlogi za slabo voljo, a vseeno se je splačalo potrpeti. Zdaj namreč vstopamo v popolnoma prenovljeno in barvito šolo.

V ponedeljek, 25. maja, smo se ob 10. uri zbrali na odprtju prenovljene šole na velikem igrišču. Prisoten je bil tudi župan Franc Zdolšek. On in naš ravnatelj Marko Sajko sta povedala zahvalne besede. Prisluhnilo smo tudi našemu otroškemu pevskemu zboru. Mlajši učenci so zaplesali ljudske pleske. Za konec so s prerezom traku slavnostno odprli vrata v prenovljeno šolo. V avli naše šole je bila nekaj časa na ogled tudi razstava, ki je s fotografijami prikazovala potek prenove naše šole.

Nataša Grešak, foto Jakob Pirš

KONČNI IZLET

Obiskali enega od draguljev Slovenije

Vse je enkrat prvič in vse je enkrat zadnjič, pravijo. Vsi devetošolci imamo v glavi spomine svojih prvih skupnih izletov – pohodov, Hermana Lisjaka, Kekčeve dežele, Pikinega festivala, obiskov v živalskem vrtu ... A po devetih letih je le prišel končni izlet. Za končno destinacijo, ki glede na odzive nikakor ni bila zgrešena, smo izbrali enega od draguljev Slovenije – Bled.

Iz Laškega smo se (še sicer malo zaspani) odpeljali že ob 6.15. Po dolgi vožnji smo se najprej ustavili v Radovljici, kjer smo odšli na paintball. Tam smo se tudi malo sončili na kamniti plaži ob reki Savi. Nato nas je učiteljica fotografirala, ko smo se vsi zbrali na visečem mostu, za katerega smo kasneje ugotovili, da je priporočljivo, da na njem stoji le dvajset ljudi. Zadnji skupni izlet smo nadaljevali proti Bledu. Z avtobusa smo opazovali ljudi, bilo je ogromno Azijcev v velikih skupinah. V restavraciji ob jezeru smo dobili kosilo. Jedli smo ob pogledu na Blejski grad. Sledil je počitek oziroma prosti čas, preživet ob jezeru. Zanimivi so bili labodi in race, ki so nam poskušali ukrasti hrano. Navduševal je tudi sladoled. Lenarjenja na prijetnem soncu, ki je zelo grelo, je bilo čez pol ure konec. Na sporedu je bil adrenalinski park! Nekateri smo se ga zelo razveselili, drugi malo manj. Omeniti je treba, da smo do tja prišli z sedežnicami, saj s tako polnimi trebuhmi namreč ne bi šlo v hrib. Na srečo so bile plezalne proge različnih stopenj, da smo se lahko na začetku »ogreli« in potem nadaljevali podvige na večmetrskih vrveh. Je bil pa kar dober občutek, ko smo spet stopili na trdna tla.

Po približno treh urah adrenalina smo že mislili, da si bomo lahko malo odpočili, a ni bilo tako. Na

vrhu hriba so nas vablivo čakale poletne sani. Sprva sta se peljali učiteljici, ostali smo jima sledili. Po hitri vožnji navzdol so se naši trebuhji že oglašali – višina, strah, plezanje in posledično adrenalin so nas precej utrudili. Če smo iskreni, z večerjo nismo bili najbolj zadovoljni, a to nas ni preveč spravilo v slabo voljo, sledil je še namreč disko. Tega smo se vsi cel dan najbolj veselili. Pri Kazinoju, kamor smo vstopili, je bil napis: »Vstop mladostnim in vinjenim osebam prepovedan.« A smo kljub svojim letom lahko vstopili. O času, preživetemu v disku, nima smisla na dolgo razglablјati, kako super smo se imeli. V imenu vseh oddelkov devetega razreda Laškega in Debra lahko zatrdim, da je bil disko najboljši zaključek izleta. Čas v disku je logično prehitro minil in morali smo domov. Vseeno je bilo v našem avtobusu vse do Laškega zelo bučno. Prepevali smo pesmi, ne vem, če je kakšna slovenska, ki je ne bi zapeli. No, proti koncu so me že glasilke tako bolele, da sem z ostalimi le še poslušala ostale zagrete pevce. Točno ob 24.00 smo razposajene volje končno prispeli v Laško. Zaradi pestrosti programa, veliko adrenalina, uživanja in druženja mislim, da si bomo končni izlet zapomnili kot nekaj najboljšega

Nataša Grešak, foto Lara Obrez

Shranjevanje posnetka zasloma ...

VALETA

Prehitro je minilo

Konec osnovnošolskega izobraževanja. Pod tem pojmom se skriva veliko različnih in doživetih trenutkov. Prijetnih, zabavnih in nadležnih, ki so nam šli mogoče kdaj na živce, a se zdaj, ko so nas poti ločile, zdijo povsem nepomembni.

Za zaključek devetletnega druženja, guljenja šolskih klopi, sklepanja prijateljstev in drugih stvari, ki jih piše knjiga osnovnošolskega izobraževanja, smo imeli valeta v Thermani Laško. Pred kongresno dvorano smo se začeli zbirati ob pol petih. Ker smo se ves čas pogovarjali, se še urejali, »sproščali energijo in tremo«, je hitro napočil čas, ko smo ob zvokih četvorke začeli korakati v dvorano. Prvi ples je bil ravno četvorka, kjer je bil pomemben skupinski duh. Kljub nekaj težavam na generalki nam je uspelo poiskati vsak svoj par in odplesati skupaj z nasprotnima plesalcema. Nadaljevali smo z ostalimi plesi in zaplesali še bluz, swing, čačača, tango in angleški valček. Tango je tudi učiteljica plesa napovedala kot »težkega, tistega, nad katerim smo se vsi pritoževali ...« in vsem nam je ob tem plesu postalo malo bolj vroče. A smo preživeli. Plesa je bilo hitro konec, valeta pa se je šele komaj začela. Začeli smo kot vsako leto z govoroma ravnatelja Marka Sajka in župana Franca Zdolška. Duhoviti voditelji so množico večkrat spravili v smeh in začinili pestro dogajanje.

Za začetek je s svojim energičnim disko danceom nastopila India Karlatec. Sledila je pevska točka učenk iz Debra, ki so, opremljene s kosmatimi kostumi in sončnimi očali, zapele The Lazy Song znanega Havajčana Bruna Marsa. Prisluhnilo smo

»petju« sošolcev, za katera se je izkazalo, da sta pela na »playback«. Po plesnem in pevskem odmoru so sledile predstavitve in podelitve spričeval ter priznanj učencev MŠ Laško in PŠ Debro. Da si je občinstvo od vseh mogočih priznanj odpočila ušesa, smo Natalija Maček, Žan Jurkovšek in Nataša Grešak skupaj z Dorianom Kranjcem Gajškom na kitari, Blažem Pečnikom z ropotuljo in Maxom Laznikom na kahonu zapeli pesem Demons.

Sledila je podelitev zlatih znakov Primoža Trubarja in podelitev naziva športnika leta. Letos se s tem naslovom ponašata Gregor Rabuzin in India Karlatec. Posebno priznanje Primoža Trubarja pa sta dobili Anja Stopar in Manica Slapšak, ker sta s svojim delovanjem prispevali k ugledu šole.

Za konec so Miha Senica, Michaela Kovač, Daniela Kovač in Žiga Planinšek zaigrali venček narodnih pesmi. Po zaključnem govoru smo vsi skupaj zapeli še Pesem o prijateljstvu, a so nekateri ob vseh solzah in kepah v grlu peli kar malo težko. Sledilo je objemanje z jokom, skratka, čustva so privrela na plan. Vedno, kadar se imamo super, čas prehitro mine. In v imenu cele generacije, ki je učiteljem parala živce od leta 2006 do 2015, lahko priznam, da nam je, kljub temu da smo si želeli, da bi čim prej šli v srednjo šolo, vse minilo prehitro ...

Nataša Grešak, foto Zoran Čulk

ŠE POMNITE

Obletnica valete

Po letu, polnem sprememb, novih spoznanj in dni, preživetih za knjigami, smo se 20. junija, po enem letu in enem tednu, vrnil k znanemu in predvsem pogrešanemu.

Učenci 9.a-razreda generacije 1999 iz matične šole v Laškem smo se ponovno srečali na razrednem pikniku v Spodnji Rečici. Letos smo bili tako kot vsako leto prisotni skoraj vsi, pripeljali smo tudi starše in pridružila se nam je razredničarka Majda Podbevšek.

Kljub dežju, ki nas je spremljal kakšno uro, je bil za nas sončen dan. Zdelo se je, kot da se nič ni spremenilo in da med prejšnjim piknikom in letošnjim ni minilo veliko časa. Imeli smo veliko snovi za pogovor, z nekaterimi se nismo videli kar več mesecev in tega zadnjih nekaj let nismo bili vajeni.

Ko smo prispeli, smo posedli ob igrišču za odbojko in se pogovarjali, nekateri najbolj aktivni so odigrali kakšno igro, pri kateri smo velik del opravili tudi tisti »manj aktivni«, saj smo se morali izmikati, da nam žoga ni priletela v glavo. Kmalu je sledil najboljši del – hrana.

Lepo je bilo videti, da prijateljskih vezi, ki jih le stežka pozabiš, nismo stkali samo mi, ampak da so jih tudi naši starši, ki so se ves čas pogovarjali in se nam pridružili pri igranju odbojke ter skrbeli, da smo bili cel dan siti. Odigrali smo tudi nekaj

iger s kartami in se spogledovali, kot da so karte, ki jih držimo v rokah, naša največja skrivnost, ki jo je treba skrivati. Če odštejemo to, smo si v zadnjih nekaj letih zaupali veliko in postali pravi prijatelji, ki kljub temu, da je minilo leto, nismo pozabili stvari, ki so se nam zgodile – nekatere vesele, spet druge malo manj, ampak vsem smo se lahko iz srca nasmejali.

Ta dan je kot vedno minil prehitro. Po lepem dnevu pogovorov, igranja iger, tekanja po igrišču in predvsem obujanja spominov ter uživanja v družbi smo se počasi začeli poslavljati – piknika je bilo spet konec, ampak prijateljstva, ki se zaradi takšnih srečanj utrjujejo, ostajajo.

Čeprav imamo ljudje različne poglede na čas, smo se vsi strinjali, da je za nami dolgo leto, in obenem rekli, da se prejšnjega piknika spomnimo, kot bi bil včeraj. Čas je smešna stvar; lahko nam vzame vse, kar imamo, le spominov ne more. Nekateri smo obudili in podoživeli na pikniku, spet druge bomo vsak po svoje hranili v srcu in upam, da bomo vsako leto nove tudi ustvarili, da bomo lahko drug o drugem razmišljali še desetletja.

Ana Blatnik

